

De Dageraad

*Een heraut van de aanwezigheid
van*

Dageraad Tijdschrift

Juni 2026

Inhoudsopgave

HOOGTEPUNTEN VAN DAGERAAD	2
DE DAG VAN PINKSTEREN	2
INTERNATIONALE BIJBELSTUDIES	18
DEBORA EN BARAK	18
HANNA'S GEBED VERHOORD	21
JONAATAN EN DAVID – TROUWE VRIENDEN	24
AMOS, EEN MOEDIGE PROFEET	27
CHRISTELIJK LEVEN EN LEER	30
DE BELOFTE BEVESTIGD	30

Lees mee in je Bijbel!

De dag van Pinksteren

“Toen de dag van Pinksteren volledig was aangebroken, waren zij [de discipelen van Jezus] allen eensgezind op dezelfde plaats. En plotseling kwam er een geluid uit de hemel, als van een hevige windvlaag, en het vulde het hele huis waar zij zaten. En er verschenen voor hen tongen, als van vuur, en er rustte er één op ieder van hen. En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen in andere talen te spreken, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

Handelingen 2:1-4

De christelijke wereld erkent doorgaans drie opmerkelijke gebeurtenissen als de basis van haar religieuze overtuigingen: de wonderbaarlijke geboorte van Jezus door zijn moeder Maria; de dood van Jezus aan het kruis op Golgotha; en de opstanding van Jezus op de „derde dag” tot de goddelijke geestelijke natuur. Er is een vierde gebeurtenis die van vitaal belang is voor de christen – een gebeurtenis die echter over het algemeen niet dezelfde diepgaande waardering geniet als zij zou moeten krijgen. Het is de Pinksterdag, die plaatsvond vijftig dagen na de opstanding van Jezus. Het is ons doel in deze beschouwing om de oorsprong, de achtergrond en, het allerbelangrijkste, de betekenis van deze bijzondere dag in de geschiedenis van het christelijk geloof te onderzoeken.

Het woord 'Pinksteren' komt slechts drie keer voor in de Bijbel en is een Grieks woord dat alleen in het

Nieuwe Testament voorkomt. Het bekendste gebruik ervan vinden we in de woorden van onze openingstekst. Het woord wordt later gebruikt in Handelingen 20:16: "Paulus had besloten om via Efeze naar P e te varen, omdat hij geen tijd in Azië wilde doorbrengen; want hij haastte zich, indien het hem mogelijk was, om op de dag van P Jeruzalem te zijn." De laatste keer dat het woord wordt gebruikt, is in 1 Korintiërs 16:8: "Ik zal in Efeze blijven tot Pinksteren." In deze laatste twee verwijzingen wordt gesuggereerd dat Pinksteren meer was dan alleen de opmerkelijke gebeurtenis die in Handelingen hoofdstuk 2 wordt beschreven met betrekking tot de uitstorting van de Heilige Geest. Pinksteren vond zijn oorsprong als een van de feestdagen van de Joden die in het Oude Testament worden beschreven.

Het Oudtestamentische feest

Wat in de tijd van het Nieuwe Testament bekend werd als Pinksteren, was een van de drie jaarlijkse feesten van Israël. In het Oude Testament had het twee namen: het 'Oogstfeest' en het 'Wekenfeest'. We lezen erover onder de naam Oogstfeest in Exodus 23:14-16: "Drie keer per jaar zult gij een feest voor Mij vieren. Gij zult het Feest van het Ongezuurde Brood vieren: ... En het Oogstfeest [Pinksteren], de eerste vruchten van uw arbeid, die gij op het veld hebt gezaaid; en het Feest van de Inzameling, dat aan het einde van het jaar is, wanneer gij uw arbeid van het veld hebt ingezameld."

Een andere verwijzing naar dit feest staat in Deuteronomium 16:9,10,16, waar het het Wekenfeest wordt genoemd. "Zeven weken zult gij voor u tellen; begint de zeven weken te tellen vanaf

het moment dat jij de sikkel aan het koren zet. En jij zult het Wekenfeest [Pinksteren] vieren voor de HEERE, uw God, met een offergave van uw hand, die jij aan de HEERE, uw God, zult geven, naar de mate waarin de HEERE, uw God, u gezegend heeft. ... Drie keer per jaar zullen al uw mannen voor de HEERE, uw God, verschijnen op de plaats die Hij zal kiezen []; op het Feest van Ongezuurde Broden, op het Feest van de Weken en op het Feest van de Loofhutten [oogstfeest]; en zij zullen niet met lege handen voor de HEERE verschijnen.” Het Feest van de Weken wordt ook op twee andere plaatsen genoemd: Exodus 34:22 en Numeri 28:26-31.

Leviticus hoofdstuk 23 legt in detail uit wanneer Pinksteren precies plaatsvond, wat het doel ervan was en waarom het met twee namen werd aangeduid: het Oogstfeest en het Wekenfeest. De verzen 5-7 luiden: “Op de veertiende dag van de eerste maand, bij het vallen van de avond, is het Pascha van de HEERE. En op de vijftiende dag van diezelfde maand is het Feest van Ongezuurde Broden. ... Op de eerste dag [de eerste dag van het Feest van Ongezuurde Broden – de vijftiende dag van de eerste maand] zult jij een heilige samenkomst hebben; jij zult op die dag geen dienstwerk verrichten.” Deze eerste dag van het Feest van Ongezuurde Broden moest een “heilige samenkomst” zijn, dat wil zeggen een speciale sabbatdag. Sabbatdagen waren dagen waarop de Israëlieten geen dienstbaar werk deden. In dit geval was het niet de wekelijkse zevende-dag-sabbat, maar een speciale sabbat – een heilige samenkomst voor de Heer.

Verder in de verzen 10 en 11: “Spreek tot de kinderen Israëls en zeg tot hen: Wanneer gij in het land komt, dat Ik u geef, en de oogst daarvan maait, dan zult gij een garve van de eerstelingen van uw oogst tot de priester brengen; en hij zal de garve voor het aangezicht des HEEREN zwaaien, opdat zij voor u aangenomen worde; op de dag na de sabbat zal de priester haar zwaaien.” Dit “zwaaien” van de schoof, of handvol, van de eerste vruchten van Israëls graanoogst, moest gebeuren op de zestiende dag van de eerste maand, de “dag na” de speciale sabbat, die, zoals eerder opgemerkt, op de vijftiende viel.

De verzen 15 en 16 luiden: „Gij zult voor uzelf tellen vanaf de dag na de sabbat, vanaf de dag waarop gij de garve van het schudoffer hebt gebracht [de zestiende dag van de eerste maand]; zeven sabbatten [49 dagen] moeten volkomen zijn: tot de dag na de zevende sabbat zult gij vijftig dagen tellen; en gij zult een nieuw graanoffer aan de HEERE brengen.” Deze vijftigste dag was het Wekenfeest – of het Oogstfeest. Het wordt het Wekenfeest genoemd omdat de datum waarop het feest plaatsvond werd bepaald door het tellen van zeven weken, plus één dag, vanaf het moment dat de garve van de eerste vruchten werd geofferd. Bovendien betekent het Griekse woord Pinksteren ‘de vijftigste dag’. Afhankelijk van de Joodse berekening van elk kalenderjaar kan de datum van Pinksteren variëren tussen de tweede helft van mei en de eerste helft van juni. Op basis van de berekening in Leviticus 23 was de overeenkomstige datum voor Pinksteren dit jaar 23 mei 2026.

Het doel van het Israëlische feest

Dit feest van Israël was bedoeld als een dankfeest voor God voor de eerste vruchten van hun oogst, vandaar de tweede naam, Oogstfeest. Dit was een bijzondere oogst. Het was geen oogst van groenten of fruit, maar een oogst van graan – met name gerst en tarwe. De eerste vruchten van deze oogst werden aan God gewijd. Tijdens dit feest werden vele offers gebracht. Er waren brandoffers, graanoffers, plengoffers, zondoffers en dankoffers – allemaal gebracht als een dankfeest aan God voor hun graanoogst. Leviticus 23:16-20

Een bijzonder offer van dit feest moest een 'nieuw graanoffer' zijn, zoals vermeld in vers 16. Dit offer wordt in vers 17 beschreven: 'Gij zult uit uw woningen twee schudbroden van twee tienden brengen; zij zullen van fijn meel zijn; zij zullen met zuurdesem gebakken zijn; zij zijn de eerste vruchten voor de HEERE.' De Israëlieten moesten twee broden offeren, gemaakt van de eerste vruchten van hun graanoogst. De broden moesten voor het aangezicht van de Heer worden geschud als dankzegging en toewijding aan Hem voor de overvloed van hun oogst. Vijftig dagen eerder hadden zij ook al een offer voor God geschud, maar dat was slechts een handvol van de eerste vruchten. Nu waren zij begonnen met de daadwerkelijke graanoogst en brachten zij twee broden, gemaakt van wat zij zojuist hadden geoogst, om aan de Heer te offeren. Hun oogst zou nu doorgaan totdat al het graan was binnengehaald.

Overeenkomst met het Nieuwe Testament

De reden waarom we zo gedetailleerd ingaan op het Israëlsche Oogstfeest, of Wekenfeest, is dat het specifiek verband houdt met de Pinksterdag in het Nieuwe Testament. Ten eerste merken we de overeenkomst op in de timing van dit feest. Zoals eerder geciteerd uit Leviticus 23:5, was de 14e dag van de eerste maand het Pascha van Israël. In het Nieuwe Testament komt dit overeen met de dood van Jezus als het grotere Paschalam – “het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt.” (Johannes 1:29). Jezus’ dood vond precies op dezezelfde datum plaats. Terugkomend op Leviticus 23:10,11: twee dagen later, op de 16e dag van de eerste maand, werd de garve, of handvol, van de eerste vruchten voor het aangezicht van de Heer gezwaaid. Dit komt overeen met de opstanding van Jezus, die eveneens twee dagen na zijn dood als het Paschalam plaatsvond. Net zoals Hij had voorspeld, lag Jezus drie dagen in het graf – een deel van de 14e, de hele 15e en een deel van de 16e dag van de eerste maand, volgens de Joodse tijdrekening. Mattheüs 16:21; Lucas 9:22

De apostel Paulus zei in 1 Korintiërs 15:20 dat Jezus „de eersteling was van hen die ontslapen waren”. Hij was de garve, de handvol, van de eerstelingen – de allereerste die door de machtige kracht van God uit de dood tot eeuwig leven was opgewekt. (Kolossenzen 1:18). Dit symbolische ‘zwaaien’ met de garve van de eerste vruchten toonde Gods aanvaarding van Jezus’ verlossend offer, met als gevolg zijn opstanding uit de dood door goddelijke kracht. Ten slotte brengt het tellen van zeven sabbatten plus één, oftewel vijftig dagen, vanaf de

opstanding van Jezus, de garve van de eerste vruchten, ons bij de Pinksterdag, zoals beschreven in Handelingen hoofdstuk 2.

Net zoals het feest van Israël de inwijding van de eerste vruchten van hun graanoogst was, omvatte de Pinksterdag de inwijding van de grotere eerste vruchten – de 'tarwe' aan God. De kerk, bestaande uit trouwe christenen, moest worden opgenomen als deel van de klasse van de eerste vruchten. Jezus was de 'eerste' van de klasse van de eerste vruchten, maar ook de kerk is, zoals vermeld in Jakobus 1:18, een 'soort eerste vruchten'. Johannes de Openbaarder spreekt ook over trouwe christenen als de 'eerste vruchten' in Openbaring 14:4, waar hij deze beschrijft als 'uit de mensen verlost, zijnde de eerste vruchten voor God en het Lam'. Deze toewijding van de kerk begon met Pinksteren, waarbij zij symbolisch voor de hemelse Vader werd opgeheven, of getoond, als aan Hem toegewijd.

Als we naar de Pinksterdag kijken, was dit een hoogtepunt van drie zeer belangrijke en essentiële gebeurtenissen in Gods plan. De eerste was het losgeld, dat Jezus betaalde toen Hij stierf als een overeenkomstige prijs voor Adam aan het kruis. (1 Timoteüs 2:5,6). De tweede van deze opmerkelijke gebeurtenissen was Jezus' opstanding door de machtige kracht van God. (Efeziërs 1:19-21). De derde was de Pinksterdag – de dag van de toewijding van de toekomstige kerk aan de Hemelse Vader.

De Pinksterdag

De gebeurtenissen die de Pinksterdag omvatten, zijn talrijk. Het was niet louter de dag waarop de

Heilige Geest over de kerk kwam. Dit gebeurde inderdaad, en de voordelen waren niet alleen voor degenen die toen aanwezig waren, maar hebben zich sindsdien over de gehele periode uitgestrekt tot degenen die hun leven op aanvaardbare wijze aan God hebben gewijd.

Voor de honderdtwintig volgelingen van Jezus die in de bovenzaal bijeen waren en hun leven aan Hem hadden gewijd, betekende de Pinksterdag veel. (Handelingen 1:15). Het betekende dat God hun toewijding aan Hem had aanvaard. Het betekende dat zij nu in Zijn ogen gerechtvaardigd waren. Het betekende dat hun leven van opoffering nu zou beginnen, en het betekende dat de wedergeboorte door de Heilige Geest had plaatsgevonden. Daardoor zouden zij nu nieuwe schepselen in Christus Jezus zijn. Romeinen 5:1; 12:1; 1 Petrus 1:3; 2 Korintiërs 5:17

De Pinksterdag is tot op de dag van vandaag ook van grote betekenis geweest voor alle ware christenen. Het betekende de opening van de „hoge roeping van God in Christus Jezus” (Filippenzen 3:14). Pinksteren duidde ook op de zalving, of de toewijding, van de kerk als een klasse, om Gods „koninklijk priesterschap” te zijn (1 Petrus 2:9). Het toonde aan dat de mogelijkheid nu openstond voor elk individueel toekomstig lid van dat priesterschap om de dingen te ontvangen die degenen in de bovenzaal ontvingen – Gods aanvaarding van hun toewijding, rechtvaardiging, het begin van hun offer, en de verwekking door de Heilige Geest. Sinds Pinksteren is elk toekomstig lid van het koninklijk priesterschap in diezelfde relatie gekomen vanwege de gebeurtenissen die toen plaatsvonden.

Men zou zelfs kunnen zeggen dat met Pinksteren het proces begon om de mens weer in harmonie en in de gunst van God te brengen, te beginnen met de kerk. De Pinksterdag was inderdaad het eerste uiterlijke bewijs voor de mensheid van Gods toerekening van de voordelen van het losgeld dat door Jezus was betaald. Romeinen 4:16-25

De Heilige Geest

Inzicht in de uitstorting van de Heilige Geest is essentieel om de volledige betekenis van Pinksteren te kunnen waarderen. Wat is de Heilige Geest? In algemene termen is de Heilige Geest de onzichtbare kracht en invloed van God. Deze heeft altijd bestaan. God is van eeuwigheid tot eeuwigheid, en dus zijn ook zijn kracht en zijn invloed – zijn Heilige Geest – van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Er is echter een diepere betekenis aan de Heilige Geest als het gaat om toegewijde christenen. Voor hen kan de Heilige Geest worden gedefinieerd als de heilige en rechtvaardige invloed en kracht van God die de vonk van het leven geeft aan, voedt en hun nieuwe leven “in Christus” bestuurt (2 Korintiërs 5:17). Het woord “geest” komt van het Griekse woord *pneuma* en betekent “adem”. Om de definitie van de Heilige Geest voor de christen te vereenvoudigen, kan deze worden vergeleken met wat de levensadem is voor het natuurlijke lichaam. Het lichaam moet de fysieke levensadem hebben. Als de adem aan het natuurlijke lichaam wordt ontnomen, sterft het binnen enkele minuten. Evenzo kan het nieuwe leven van de christen in Christus zonder de Heilige Geest – Gods heilige en rechtvaardige invloed – niet leven, zich ontwikkelen en tot volwassenheid groeien.

De Heilige Geest op Pinksteren

Handelingen hoofdstuk 2 beschrijft wat er op de Pinksterdag gebeurde met betrekking tot de uitstorting van de Heilige Geest. De verzen 2-4 luiden: “Plotseling kwam er uit de hemel een geluid als van een hevige windvlaag, en het vulde het hele huis waar zij zaten. En er verschenen aan hen tongen als van vuur, die zich op ieder van hen neerzetten. En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen te spreken in andere tongen [Grieks: talen], zoals de Geest hun gaf uit te spreken.”

Waarom gaf God zo'n uiterlijke demonstratie van de uitstorting van de Heilige Geest in de vorm van een 'geluid uit de hemel', een 'krachtige wind die voortrazend klonk', 'vlammen' als van vuur en het spreken in andere talen? Daar waren twee redenen voor.

Ten eerste was het een getuigenis voor de aanwezigen. Het verslag vermeldt: “Er woonden in Jeruzalem Joden, vrome mannen, uit alle volken onder de hemel.” Veel Joden waren naar Jeruzalem gereisd omdat dit een van hun feestdagen was. Toen de uitstorting van de Heilige Geest de apostelen in beweging bracht en zij in andere talen begonnen te spreken [of misschien begrepen werden], was dat een getuigenis voor allen die daar bijeen waren (verzen 5,6). Velen waren verbaasd en vroegen zich af wat deze dingen betekenden. Anderen beschuldigden de apostelen ervan dronken te zijn (verzen 12,13). Dit bracht Petrus ertoe op te staan en tot de menigte te spreken. Hij citeerde uit de profeet Joël en uit de Psalmen, en gaf een prachtig getuigenis van Gods plan, geerd in Jezus

(verzen 14-40). Het resultaat van dat getuigenis staat in vers 41: “Diezelfde dag werden er ongeveer drieduizend zielen aan hen toegevoegd.”

Ten tweede was de uitstorting van de Heilige Geest met Pinksteren een demonstratie van Gods kracht en invloed zoals die nog nooit eerder in zijn menselijke schepping was gezien. Deze kracht rustte op een bijzondere manier op de apostelen doordat zij verschillende “gaven” kregen. De apostel Paulus noemt enkele van deze gaven in 1 Korintiërs 12:28-30: “gaven van genezing, hulp, leiding, verscheidenheid van talen ... wonderen.” Dit waren allemaal uiterlijke gaven van de Heilige Geest die werden gegeven om de vroege kerk en het gezag van de apostelen te helpen vestigen. Ze waren een geweldige demonstratie van Gods macht en invloed op hen, waarmee Hij Zijn gezag namens hen manifesteerde.

Grotere betekenis

Hoe buitengewoon deze demonstraties ook waren, hoe opwindend de gaven ook waren, en hoewel ze in één dag drieduizend potentiële leden aan hun aantal toevoegden, was dit alles niet de belangrijkste betekenis van Pinksteren. De grotere betekenis van Pinksteren had betrekking op het belangrijkste werk van de Heilige Geest, dat innerlijk zou zijn. Dit werk was niet voor de mens te zien. Het was in feite het werk van het ontwikkelen van het leven van de Nieuwe Schepping in elk individueel lid van “het lichaam van Christus”. 1 Korintiërs 12:27

De belangrijkste gebeurtenis in verband met de Pinksterdag was de persoonlijke verwekking van elk van de discipelen door de Heilige Geest. In 1

Korintiërs 12 bespreekt Paulus juist deze kwestie. Nadat hij in de voorgaande verzen de verschillende gaven van de Geest heeft opgesomd, zegt hij in vers 31: “Streef vurig naar de beste gaven; en toch wijs ik u een nog voortreffelijkere weg.” De “nog voortreffelijkere weg” was het onderwerp van het volgende hoofdstuk, 1 Korintiërs 13, waarin de apostel zich uitsluitend richtte op de karaktereigenschap van de liefde. Liefde is de som van de vruchten van de Geest, waarin de ontwikkeling van het nieuwe leven in Christus wordt beschreven (Galaten 5:22,23). Dit was de nog voortreffelijkere weg, het nog voortreffelijkere werk van de Heilige Geest, en de grootste betekenis van Pinksteren.

Werken van de Heilige Geest

Het innerlijke werk van de Heilige Geest, dat door Paulus werd samengevat als liefde, wordt in veel teksten van het Nieuwe Testament genoemd. Het 8e hoofdstuk van Romeinen bevat een gedetailleerde bespreking van de Heilige Geest, die veel verlichting en leiding geeft aan de volgelingen van Christus. De uitdrukking “Heilige Geest” of “Geest” wordt alleen al in dit hoofdstuk zo’n twintig keer genoemd. De werken van de Heilige Geest zoals hier beschreven, kunnen in tien gebieden worden onderverdeeld.

1. In de verzen 1 en 2 wordt de Heilige Geest een ‘wet’ genoemd, een wet van het leven. De christen moet de Heilige Geest hebben – een wet van het leven – anders sterft de nieuwe schepping. Deze verzen luiden: ‘Er is dus nu geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn. ... Want de wet van de Geest des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood.’

Deze passage zegt niet alleen dat de Heilige Geest een 'wet' van het leven is, maar ook dat Hij de volgelingen van Jezus heeft bevrijd van die andere wet waaronder zij voorheen stonden – de 'wet van de zonde en de dood'.

2. De Heilige Geest is een invloed waardoor men wandelt en denkt. De verzen 4 tot en met 6 brengen dit naar voren: "Opdat de gerechtigheid van de wet in ons vervuld zou worden, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest. Want zij die naar het vlees zijn, hebben hun gedachten op de dingen van het vlees; maar zij die naar de Geest zijn, op de dingen van de Geest. Want de gezindheid van het vlees is de dood; maar de gezindheid van de Geest is leven en vrede."

3. De verwekking door de Heilige Geest belichaamt de gedachte van "Christus in u, de hoop der heerlijkheid" (Kolossenzen 1:27). Romeinen 8:9,10 zinspelen hierop en zeggen: "Gij zijt niet in het vlees, maar in de Geest, indien althans de Geest van God in u woont. Maar indien iemand de Geest van Christus niet heeft, die is niet van Hem. En indien Christus in u is, is het lichaam wel dood vanwege de zonde, maar de Geest is leven vanwege de gerechtigheid." Deze Heilige Geest van God, of, zoals Paulus er ook naar verwijst, de "Geest van Christus", moet "in" zijn volgelingen zijn. Christus is niet letterlijk in ons. Het is zijn geest van verwekking, zijn invloed, die in ons hart is en die ons motiveert. 1 Johannes 2:27

4. Het vierde werk van de Heilige Geest wordt beschreven in Romeinen 8:11, waar staat: "Als de Geest van Hem die Jezus uit de doden heeft opgewekt in u woont, zal Hij die Christus uit de

doden heeft opgewekt ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest die in u woont.” De Heilige Geest “verlevendigt” – Hij geeft leven. Hij geeft iemand de gelegenheid om God te dienen, Zijn Waarheid te begrijpen, een aanvaardbaar offer te zijn, en zal uiteindelijk de “kroon des levens” geven aan hen die trouw zijn tot in de dood. Openbaring 2:10

5. Het werk van de Heilige Geest in onze geest helpt ons bij het doden van de daden van ons gevallen vlees. Romeinen 8:13 zegt: “Indien gij naar het vlees leeft, zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de daden van het lichaam doodt, zult gij leven.”

6. Een ander werk van de Heilige Geest wordt vermeld in vers 14: “Zovelen als door de Geest van God geleid worden, die zijn zonen van God.” De Heilige Geest leidt en stuurt de christen. Dit kan worden gezien als Gods voorzienige zorg voor zijn volgelingen. Zijn Heilige Geest brengt deze zorg tot stand door bij zijn volgelingen te zijn bij elke stap op de smalle weg. De hymne-dichter heeft geschreven: “Ik loop liever in het donker met God, dan alleen in het licht.” Gods volk kan dit zeggen omdat het de Heilige Geest is – zijn voorzienige invloed en kracht – die hun leven leidt en stuurt.

7. De verwekking door de Heilige Geest is een zekerheid van het zoonschap. Vers 15 zegt: “Gij hebt niet de geest van slavernij ontvangen om opnieuw te vrezen, maar gij hebt de Geest van aanneming tot kinderen [zoonschap] ontvangen, waardoor wij roepen: Abba, Vader.” Wat een zekerheid geeft de Geest de volgelingen van Christus dat zij kinderen van God zijn!

8. Vers 16 zegt: “De Geest zelf getuigt met onze geest, dat wij kinderen van God zijn.” Dit is een bevestiging dat onze geest, ons hart, onze motieven, die in toewijding aan de Heer zijn gegeven, als het ware op dezelfde “golflengte” zitten als God – dat wil zeggen, ze “getuigen” samen met de Heilige Geest. Wanneer deze samen getuigen, is dat een verklaring dat wij dezelfde doelstellingen hebben die God, door de Heilige Geest, in ons beoogt.

9. De Heilige Geest weerhoudt ons er niet van om deel te hebben aan de beproevingen en het ‘zuchtende’ van het huidige leven terwijl we in het vlees zijn. Het is waar dat Gods kracht alles kan volbrengen, en Hij zou wellicht Zijn Heilige Geest kunnen gebruiken om te voorkomen dat we de beproevingen en het zuchten van het vlees doormaken. Dit is echter niet in ons eigen belang. Dit aspect van de Heilige Geest wordt getoond in vers 23: “Ook wijzelf, die de eerste vruchten van de Geest hebben, zuchten in ons innerlijk, terwijl wij wachten op de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing van ons lichaam.”

10. De verzen 26 en 27 zeggen: “De Geest helpt ook onze zwakheden; want wij weten niet wat wij bidden moeten, zoals het behoort; maar de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. En Hij die de harten doorzoekt, weet wat de gedachte [Grieks: neiging] van de Geest is, omdat [deze] voor de heiligen pleit overeenkomstig de wil van God.” De Heilige Geest, die getuigt met onze geest, helpt ons op die momenten dat we moeite hebben om tot de Vader te bidden zoals we zouden willen, of niet weten waarvoor we moeten bidden. Zoals het vers zegt, pleit de Geest “naar de wil van God”.

Vervuld met de Geest

De apostel Paulus waarschuwt ons om de Geest niet te 'doven' – opzettelijk afstand te doen van de levengevende kracht van de Nieuwe Schepping. (1 Tessalonicenzen 5:19). We moeten op onze hoede zijn voor zelfs maar gedeeltelijke eigenzinnigheid in dit opzicht. 'Verdrietig de heilige Geest van God niet', zegt Paulus in Efeziërs 4:30. Laten we er juist naar streven om zoveel mogelijk van Gods invloed en kracht te ontvangen – om "vervuld te worden met de Geest" (Efeziërs 5:18). Door trouw te zijn, zelfs "tot in de dood", kunnen we zo de betekenis van Pinksteren en de daaruit voortvloeiende zegeningen voor christenen die hun leven hebben gewijd aan het volgen van Jezus' voetstappen van op e opoffering, lijden en dienstbaarheid aan de Hemelse Vader, ten volle waarderen.

Les voor 7 juni

Debora en Barak

Sleutelverzen: "En Debora, een profetes, de vrouw van Lapidoth, zij oordeelde Israël in die tijd. En zij woonde onder de palmboom van Debora tussen Rama en Bethel op de berg Efraïm; en de kinderen van Israël kwamen tot haar voor het oordeel."
Rechters 4:4,5

Geselecteerde Bijbelteksten:
Rechters 4:1-24; 5:1-3

Na een periode van tachtig jaar vrede en zegeningen werd Israël vanwege hun ontrouw vervolgd door de Kanaänieten onder leiding van koning Jabin en zijn aanvoerder Sisera. In Gods voorzienigheid werd echter een godvruchtige vrouw tot een leidende positie verheven. Zij was Debora, een profetes en rechterin van Israël.

Er werd raad gevraagd aan Debora terwijl zij „onder de palmboom“ zat, zoals vermeld in onze sleutelverzen. Zij was een vrouw van enorme wijsheid, integriteit en moed. Nadat zij de erbarmelijke toestand van Israël had ingeschat, zocht Debora de krijger Barak op. Ze zei tegen hem: "Heeft de HEER, de God van Israël, niet geboden: "Ga naar de berg Tabor en neem tienduizend mannen van de kinderen van Naftali en van de kinderen van Zebulon met je mee"? En ik zal Sisera, de aanvoerder van het leger van Jabin, met zijn

strijdwagens en zijn menigte naar je toe lokken; en ik zal hem in jouw handen geven.' Rechters 4:6,7

Barak had deze boodschap al eerder gehoord, maar had er niets mee gedaan. Nu, aangemoedigd door Debora, was het tijd om in actie te komen. Barak aarzelde nog steeds, hoewel het woord van de Heer voldoende had moeten zijn om zijn geloof te stimuleren en zijn leiderschap te versterken. Hij zei tegen Debora: "Als u met mij meegaat, dan zal ik gaan; maar als u niet met mij meegaat, dan zal ik niet gaan." (vers 8). Baraks aarzeling toonde een zwakte in zijn geloof aan. Debora verklaarde dat zij met Barak mee zou gaan, maar dat de daaruit voortvloeiende overwinning en eer niet volledig aan hem zouden toekomen. Zij zei: "Ik zal zeker met u meegaan; maar de tocht die u onderneemt, zal niet tot uw eer zijn; want de HEERE zal Sisera in de hand van een vrouw verkopen." vers 9

De strijd tegen Sisera, zijn leger en negenhonderd strijdwagens eindigde in een totale nederlaag. God gaf hen in de handen van Barak, precies zoals Hij had beloofd. Sisera liet zijn strijdwagen achter en probeerde te voet te ontsnappen. De Heer zorgde ervoor dat een andere moedige vrouw van Israël op hem stond te wachten. Jaël, de vrouw van Heber, nodigde Sisera, nu een vluchteling, uit om in haar tent te schuilen. Ze gaf hem melk te drinken en dekte hem vervolgens toe. verzen 13-19

Vermoeid van de strijd viel Sisera in een diepe slaap. Jaël greep vastberaden een tentpen in de ene hand en een hamer in de andere. Ze ging de tent binnen waar de vijand en onderdrukker van Israël sliep en sloeg de pen door zijn slaap in de grond. (verzen 21,22). De overwinning van Israël was nu compleet,

en zoals Debora had geprofeteerd, viel Sisera door "de hand van een vrouw".

Debora en Barak leren ons belangrijke lessen vanuit twee verschillende perspectieven. Wanneer God ons iets opdraagt, moeten wij snel gehoorzaam zijn. Debora was trouw en vastbesloten om Gods wil te doen. Zij ontving een grote zegen en werd een voorbeeld van geloof in Gods Woord. Baraks ervaring leert ons dat God ons de overwinning kan geven, zelfs wanneer wij zwak zijn in het geloof. "God zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Heer Jezus Christus." 1 Korintiërs 15:57

Les voor 14 juni

Hanna's gebed verhoord

***Sleutelvers: “Toen de tijd gekomen was, nadat Hanna zwanger was geworden, baarde zij een zoon en noemde hem Samuel, zeggende: Omdat ik hem van de HEERE gevraagd heb.”
1 Samuël 1:20***

***Geselecteerde Bijbelteksten:
1 Samuël 1:1-28; 2:1-11***

Voordat Israël koningen had, was er een man genaamd Elkana die twee vrouwen had, Penina en Hanna. Penina had kinderen, terwijl Hanna er geen had. Elk jaar nam Elkana zijn gezin mee naar Silo om de Heer te aanbidden en offers te brengen, waarbij hij een deel van het offer aan elk gezinslid gaf. Elkana gaf Hanna een dubbel deel vanwege zijn grote liefde voor haar.

Penina bespote Hanna echter omdat zij geen kinderen had, en deze wreedheid ging jaar na jaar door, waardoor Hanna hilde en niet at. Uiteindelijk bad Hanna op een dag in stilte tot God en legde ze een gelofte af: “O almachtige Heer, als U alstublieft wilt kijken naar het leed van Uw dienares en mij wilt gedenken, en Uw dienares niet wilt vergeten maar haar een zoon wilt geven, dan zal ik hem aan de Heer geven voor de rest van zijn leven, en er zal nooit een scheermes op zijn hoofd komen.” 1 Samuël 1:1-11

God verhoorde Hanna's gebed. Het jaar daarop kreeg ze een zoon en noemde hem Samuel (verzen 19, 20). De gelofte die ze aan God had afgelegd, namelijk dat er geen scheermes op het hoofd van haar zoon zou komen, was de nazireeërgelofte. Dit was "een bijzondere gelofte, een gelofte van afzondering voor de HEER". Als onderdeel van deze gelofte mocht men, naast het niet knippen van het haar, geen wijn drinken, noch iets van de wijnstok eten. Wie deze gelofte aflegde, mocht geen contact hebben met enig dood lichaam, inclusief directe familieleden. (Numeri 6:1-21). Gedurende de gehele tijd dat iemand zich onder de nazireeërgelofte stelde, was die persoon "heilig voor de HEER." vers 8

De naam Hanna betekent 'gunst' of 'genade'. De volgelingen van de Heer wordt gezegd: 'Door genade bent u gered door het geloof; en dat niet uit uzelf: het is een geschenk van God. Niet uit werken, opdat niemand zou roemen.' (Efeziërs 2:8,9). Hanna leidde een leven van gebed. Ze bad wanneer ze in moeilijkheden verkeerde. Ze bad ook wanneer ze dankbaar was, zoals toen ze haar kind Samuel aan de hogepriester Eli voorstelde. 1 Samuël 2:1-11

Paulus' aansporing luidt: "Wees in geen enkel opzicht bezorgd, maar breng in alles, door gebed en smeking, met dankzegging, uw verzoeken voor God. En de vrede van God, die alle begrip te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaken in Christus Jezus." (Filippenzen 4:6,7, NIV). We moeten onze hoop en ons vertrouwen volledig op God stellen, de geest van vreugde hebben en voortdurend bidden, vragend in overeenstemming met zijn beloften. Zo zullen we de vrede van God hebben en in staat zijn om "in alle omstandigheden dank te zeggen", wat

zijn voorzienigheid ook moge toestaan. 1
Tessalonicenzen 5:16-18, NIV

Hanna bracht een groot offer aan God. Zij wijdde haar zoon Samuel toe om de nazireeërgelofte van volledige toewijding aan de Heer na te leven, alle dagen van zijn leven. Tegenwoordig hebben toegewijde volgelingen van Christus ook een levenslange gelofte van volledige toewijding aan God afgelegd, inclusief afzondering van de 'dode dingen' van deze huidige boze wereld. In plaats daarvan 'kleden zij zich in Christus' en ontwikkelen zij de vruchten en genade van de Heilige Geest. Galaten 3:27; Efeziërs 4:24; Kolossenzen 3:10-17

Jonaatan en David – trouwe vrienden

Sleutelvers: „Toen zei Jonaatan tegen David: Ga in vrede, want wij hebben beiden in de naam van de HEER gezworen en gezegd: De HEER zij voor altijd tussen mij en jou, en tussen mijn nageslacht en jouw nageslacht. Toen stond hij op en ging weg, en Jonaatan keerde terug naar de stad.”

1 Samuël 20:42

Geselecteerde Bijbelteksten:
1 Samuël 18:1-9; 19:1-7; 20:1-42

Nadat Israël eeuwenlang door rechters was geregeerd, verlangde het naar een koning, zodat het net als alle andere volken om hen heen zou zijn. God had Mozes verteld dat deze dag zou komen en had de vereisten voor zo'n koning uiteengezet (Deuteronomium 17:14-20). Samuel was een sleutelfiguur bij de instelling van een koninkrijk onder Saul. Het was Samuel die Saul later vertelde dat zijn koninkrijk van hem zou worden afgenomen vanwege ongehoorzaamheid aan God, en dat hij zou worden opgevolgd door een man naar Gods hart. (1 Samuël 13:13,14). Het was ook Samuel die David zalfde, toen God hem gebod: "Sta op, zalf hem, want dit is hem." 1 Samuël 16:12,13

Als gevolg van deze zalving kwam de Geest van de Heer krachtig over David, terwijl Hij tegelijkertijd van

Saul week. Toen zijn dienaren de melancholische toestand van de koning opmerkten, lieten zij David halen om op zijn lier te spelen en de lijdende leider muzikale troost te brengen. Saul ging Davids dienst waarderen en maakte hem tot zijn wapendrager. verzen 14-23

Een belangrijk gevolg van deze gebeurtenissen was de reactie van Sauls zoon, Jonathan, op de grote dienst die David aan zijn vader en aan het volk van Israël bewees. "Jonathan was met de ziel van David verbonden, en Jonathan hield van hem als van zijn eigen ziel. ... Toen sloten Jonathan en David een verbond, omdat hij van hem hield als van zijn eigen ziel." (1 Samuël 18:1,3). Zo zien we het ontstaan van een vriendschap die gebaseerd was op een wederzijdse liefde voor de dienst aan God, zoals ook blijkt uit de woorden van ons sleutelvers.

Deze vriendschap zou spoedig op de proef worden gesteld. Nadat David het Filistijnse leger had verslagen, riep het volk uit: "Saul heeft duizenden gedood, en David tienduizenden." (vers 7). Saul was woedend en overwoog een complot tegen David te smeden. Maar toen David de ene na de andere veldslag tegen de vijanden van Israël won, besloot Saul tot een directere manier om hem uit de weg te ruimen. Hij gaf zijn zoon Jonathan en zijn dienaren opdracht David te doden. 1 Samuël 19:1

Jonaatan hield van zijn vader en stond als de oudste van vier zonen op het punt de volgende koning van Israël te worden. Zijn hoogste trouw lag echter bij de God van Israël. Zoals opgetekend in 1 Samuël 19:4, zei Jonaatan tegen Saul dat hij een grote zonde beging door een complot te smeden tegen het leven van een man die zijn land onschatbare diensten had

bewezen en wiens loyaliteit altijd standvastig en toegewijd was geweest. Jonathans woorden hadden een positief effect op de impulsieve geest van zijn vader. Saul verbond zich door een eed om af te zien van zijn vijandige voornemen (verzen 6,7). Zo kwam er door de tussenkomst van Jonathan een tijdelijke verzoenings e tot stand, en keerde David terug in dienst van de koning en het volk van Israël.

In de voorgaande gebeurtenissen vinden we een onschatbare les in het leggen van een fundament van liefde voor onze broeders. “Niemand heeft grotere liefde dan deze, dat iemand zijn leven geeft voor zijn vrienden.” Johannes 15:13

Les voor 28 juni

Amos, een moedige profeet

Sleutelvers: “En de HEERE nam mij, terwijl ik de kudde volgde, en de HEERE zei tot mij: Ga, profeteer tot Mijn volk Israël.”
Amos 7:15

Geselecteerde Bijbelteksten:
Amos 1:1; 2:6-16; 3:1-15; 7:10-17; 9:11-15

Amos was afkomstig uit Tekoa, dat ongeveer zes mijl ten zuiden van Bethlehem lag. Het is echter duidelijk dat hij naar het noorden reisde, naar het gebied van het koninkrijk van de tien stammen, en daar het grootste deel van zijn bediening verrichtte. Amos voorspelde de verschrikkelijke rampen die Israël zouden overkomen vanwege zijn zonden, en hij werd vervolgd vanwege zijn trouw. Amos 2:6-16; 7:10-17

Via Amos zei de Heer tegen Israël: “Van alle volken op aarde heb Ik alleen jullie gekend; daarom zal Ik jullie straffen voor al jullie ongerechtigheden.” Vervolgens wordt de vraag gesteld: “Kunnen twee samen wandelen, tenzij zij het eens zijn?” (Amos 3:2,3). Het punt hier is dat, aangezien de Heer Israël exclusief tot zijn volk had gemaakt, Hij onverdeelde trouw van hen verwachtte. Als zij Hem niet op deze manier zouden aanbidden en dienen, zouden zij streng gestraft worden.

In de verzen 11-15 van het negende en laatste hoofdstuk van Amos voorspelt God via de profeet het herstel van Israël en de heropbouw van de "gevalle tent van David". In Handelingen 15:13-18 wordt deze profetie aangehaald door de apostel Jakobus, waaraan hij toevoegt: "God kent al zijn werken vanaf het begin van de wereld." God heeft een vastgestelde tijd voor elk onderdeel van zijn plan. De hele schepping staat onder zijn hoede, en al zijn bedoelingen voor Israël en alle volken zullen worden vervuld. Jesaja 55:11

Het volk van de Heer van vandaag mag, net als Amos, zich niet tot zwijgen laten brengen, maar moet de waarheid in liefde spreken, in het bijzonder de hoop op het koninkrijk van gerechtigheid en vrede. De conclusie van de profetie van Amos, evenals de verwijzing ernaar door Jakobus, zal volledig in vervulling gaan met de vestiging van Gods koninkrijk, onder de heerschappij van Christus, wanneer de "overblijvende mensen" de gelegenheid zullen krijgen om de Heer aan te roepen en gezegend te worden. Handelingen 15:16,17

Over deze beloofde tijd die spoedig zal aanbreken, lezen we de volgende woorden: „En zij zullen niet meer de een de ander, noch de een zijn broeder, leren, zeggende: ‘Ken de Heer’, want zij zullen Mij allen kennen, van de kleinste tot de grootste. Want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik niet meer gedenken.” (Hebreeën 8:11,12). Deze beloften zullen eerst aan Israël worden gegeven en vervolgens naar alle volken uitgaan. De hele mensheid zal de hulp krijgen van Christus en van zijn verheerlijkte kerk, samen het "koninklijk priesterschap". (1 Petrus 2:9). Ook op

dat moment zal “de aarde vol zijn van de kennis van de HEERE”. We hebben ook de zekerheid dat de kennis van God zo duidelijk zal worden gemaakt dat “e reizigers, zelfs dwazen, zich daarin niet zullen vergissen”. Jesaja 11:9; 35:8

Wat een glorieus vooruitzicht ligt er voor ons, waarvoor we altijd dankbaar moeten zijn, en dat mogelijk is gemaakt doordat de hemelse Vader zijn geliefde Zoon heeft gegeven. (Johannes 3:16; Romeinen 6:23). Denk eens even na hoe onze wereld eruit zal zien zonder zonde, moord, haat of ‘oorlogen en geruchten van oorlogen’. (Matteüs 24:6-7). Amos had moed nodig om te spreken over het gebrek aan trouw van Israël. Niettemin had hij ook vreugde, daar kunnen we zeker van zijn, vanwege de toekomstige hoop voor zowel Israël als de hele mensheid.

De belofte bevestigd

“Abram viel op zijn aangezicht, en God sprak met hem, zeggende: Wat Mij betreft, zie, Mijn verbond is met u, en gij zult een vader van vele volken zijn. Ook zal uw naam niet meer Abram heten, maar uw naam zal Abraham zijn; want tot vader van vele volken heb Ik u gemaakt.”
Genesis 17:3-5

Het verslag in het boek Genesis is van groot belang voor de oprechte bijbelstudent. In de bladzijden ervan ligt de basis van Gods plan voor de redding van de mens en de uiteindelijke zegen voor alle geslachten op aarde. Daarom doen we er goed aan het verslag nauwkeurig te bestuderen, en de overeenstemming ervan met het gehele bijbelse verslag. Voor onze huidige beschouwing zullen we ons concentreren op Genesis, hoofdstukken zestien, zeventien en achttien.

In deze drie hoofdstukken, waarin we Gods omgang met Abram, later Abraham genoemd, bestuderen, is het belangrijk om de goddelijke belofte betreffende een ‘zaad’ in gedachten te houden. Abram zou een nakomeling krijgen, een zaad, dat een belangrijke plaats zou innemen in Gods plan. Toen deze belofte voor het eerst aan de aartsvader werd gedaan, was zijn vrouw Sarai, later Sara genoemd, kinderloos. Niettemin geloofden zij beiden in Gods belofte en wachtten geduldig op de geboorte van een kind. Er kwam echter geen kind. Genesis 16:1

Het was een lange wachttijd. Om te beginnen was er de tijd die verstreek vanaf het doen van de belofte tot de dood van Abrams vader Terah, vlak voordat zij het land Kanaän binnengingen. Nu waren er nog eens tien jaar verstreken, en nog steeds was er geen kind gekomen. Sarai was niet alleen onvruchtbaar, maar ook al op leeftijd, en haar geloof dat zij de moeder van het beloofde nageslacht zou worden, begon te wankelen. Blijkbaar geloofde zij nog steeds in Gods plan met betrekking tot een nageslacht, maar begon zij zich af te vragen of het Zijn wil was dat zij de moeder zou zijn.

Terwijl ze hierover nadacht en, indien mogelijk, met de Heer wilde samenwerken, stelde ze aan Abram voor dat Hagar, haar dienstmaagd, als moeder van een kind voor hem zou dienen. Volgens de christelijke normen van vandaag zou dit als een onethische handeling kunnen worden beschouwd, maar blijkbaar werd het in die tijd niet als ongepast beschouwd. Hoe dan ook, noch Sarai noch Abram werden hiervoor door de Heer berispt, hoewel Hij het kind uit deze verbintenis niet erkende als het beloofde nageslacht. verzen 2,3

Vanuit een natuurlijk standpunt bleek Sarai's voorstel echter geen bevredigende oplossing voor de kwestie te zijn. Heel onverwacht voor Sarai begon Hagar, zodra ze hoorde dat ze een kind zou baren, haar meesteres te verachten. In die tijd werd het vermogen om kinderen te krijgen zeer hoog gewaardeerd, en blijkbaar begon Hagar het gevoel te krijgen dat ze ver boven Sarai stond, en ze gedroeg zich ook zo. vers 4

Sarai meldde de situatie aan Abram en riep uit: "Mijn onrecht kome op u", waarmee ze probeerde Abram

de schuld te geven van deze wending in de gebeurtenissen. (vers 5). Het is heel goed mogelijk dat Sarai aanvankelijk verwachtte dat, mocht Hagar een kind krijgen, zij op de een of andere manier de pleegmoeder zou worden, en dat Hagar een stap opzij zou doen en geen aanspraak zou maken op de rechten van het moederschap. , realiseerde Sarai zich nu echter aan de hand van Hagar's houding dat er geen hoop was op een dergelijke regeling, en zo kwam ze tot het besef dat het onverstandig was geweest om deze methode voor te stellen om een nageslacht voor Abram te verkrijgen.

Ook Abram beseftte dat de zaken niet verliepen zoals ze hadden gehoopt, dus uit loyaliteit aan Sarai stond hij haar toe om met Hagar om te gaan zoals zij dat nodig achtte. Volgens vers 6 ging Sarai hard om met Hagar, waarschijnlijk door haar taken en verplichtingen te verzwaren. Sommige historische geleerden beweren dat het volgens de toen geldende wetten illegaal zou zijn geweest om Hagar te verkopen en haar zo uit de weg te ruimen. Misschien was dat de reden waarom haar lasten werden verzaamd, in de hoop dat ze het huishouden zou verlaten en zou wegllopen, wat precies is wat ze deed.

God grijpt in

Op dit moment greep de Heer in. Zijn engel, of boodschapper, vond Hagar "bij de bron op de weg naar Shur". Shur was de naam van de grote versterkte muur die Egypte van Kanaän afsloot. Blijkbaar probeerde Hagar terug te keren naar haar eigen volk in Egypte, maar de Heer greep in en droeg haar via zijn engel op terug te keren en zich

aan haar meesteres te onderwerpen. Genesis 16:7-9

Toen sprak de engel een opmerkelijke profetie uit. "De engel van de HEERE zeide tot haar: Ik zal uw nageslacht zeer vermenigvuldigen, zodat het door zijn veelheid niet geteld kan worden. ... Zie, gij zijt zwanger en zult een zoon baren, en gij zult hem Ismaël noemen; want de HEERE heeft uw ellende gehoord." (verzen 10,11). Historici lijken het er vrijwel over eens te zijn dat een groot deel van de bevolking van de Arabische landen in het Midden-Oosten afstamt van Ismaël.

Hagar was zeer onder de indruk van het bezoek van de engel van de Heer. De bron waar de engel haar vond, heette Beer-Lachai-Roi, wat in het Hebreeuws betekent: 'Bron van de Levende die mij ziet.' Hagar leek te beseffen dat de Heer over haar had gewaakt, en dat zij, hoewel zij aan Abram en Sarai was ontkomen, niet aan de God van Abram had kunnen ontkomen. Zij keerde terug naar haar meesteres, en te zijner tijd werd Ismaël geboren. verzen 13-16

Deze ervaring bevatte ook een les voor Sarai, en eigenlijk voor iedereen die ernaar streeft de Heer te dienen. Het is de les dat we niets bereiken door voor onze beproevingen weg te lopen of ze met geweld van ons af te duwen. Sarai's gebrek aan geloof had een zware beproeving in haar leven gebracht, en ze dacht die kwijt te raken door Hagar te dwingen weg te lopen. De Heer bracht de ervaring echter meteen weer bij haar terug. Waarschijnlijk heeft de ervaring ook Hagar's houding verzacht. In ieder geval geeft het bijbelverslag aan dat de twee vrouwen hierna nog 15-17 jaar samenleefden.

Gods verbond opnieuw bevestigd

Er waren nu dertien jaar verstreken, en in Genesis 17:1 lezen we: “Toen Abram negentig jaar en negen was, verscheen de HEERE aan Abram en zei tot hem: Ik ben de Almachtige God; wandel voor Mijn aangezicht en wees volmaakt.” Gods uitspraak dat Abram “volmaakt” moest zijn, zou beter vertaald kunnen worden met “volledig” of “rechtvaardig”. Abram behoorde tot het gevallen en sterfelijke menselijk geslacht, en volmaaktheid in gedrag lag ver buiten zijn bereik, wat ge . Niettemin kon hij rechtvaardig zijn voor de Heer. Dit is mogelijk voor al Gods volk, en niets minder dan dit is aanvaardbaar voor de Heer.

In de verzen 2-8 herhaalde God aan Abram het verbond dat Hij eerder had gesloten en ging Hij dieper in op enkele kenmerken ervan. In overeenstemming met het belang van de betekenissen die aan namen worden gehecht in verband met de ontvouwing van de goddelijke regeling, veranderde de Heer de naam van Abram, wat ‘verheven vader’ betekent, in Abraham, wat ‘vader van een menigte’ betekent. De oorspronkelijke verklaring van het verbond verzekerde zegeningen voor alle volken door het beloofde zaad, maar in deze verzen versterkt de Heer die gedachte door te beloven dat Abraham “een vader van vele volken” zou zijn, die daardoor gezegend zou worden. De term vader betekent levensgever, en dit was Gods manier om uit te leggen dat de zegen die de volken door Abrahams zaad zouden ontvangen, die van het leven zou zijn.

De apostel Paulus citeert deze belofte en geeft aan dat allen die ‘het geloof van Abraham’ beoefenen in

de beloften die God aan hem deed, daardoor in aanmerking komen om zijn 'zaad' te zijn (Romeinen 4:16-18). Een deel van dit zaad zal aards zijn, en een deel hemels, maar de belangrijke waarheid die Paulus benadrukt is dat men geen natuurlijke afstammeling van Abraham hoeft te zijn om deel uit te maken van zijn zaad.

"Uit u zullen koningen voortkomen", beloofde God aan Abraham (Genesis 17:6). Eeuwen later kwamen de koningen van het volk Israël voort uit de afstamming van Abraham. De belangrijkste vervulling van deze belofte heeft echter betrekking op het geestelijke nageslacht van Abraham: Jezus, het Hoofd, en de kerk, zijn lichaam (; Galaten 3:16,27-29; Kolossenzen 1:18). Jezus zal de Koning der koningen zijn, en zijn kerk zal met hem als koningen regeren gedurende duizend jaar. Openbaring 5:10; 20:6

Genesis 17:8 stelt dat hoewel Abraham op dat moment in Kanaän woonde, hij een "vreemdeling" of bijwoner in het land was. Abraham stierf zonder het land te bezitten dat God hem beloofd had; ook Isaak en Jakob bezaten het land niet. (Hebreeën 11:8-10,13). Abrahams aardse nageslacht zal het land echter wel in bezit nemen wanneer zij bij de opstanding tot leven worden gewekt. Het is van het grootste belang om Gods eeuwige perspectief in gedachten te houden bij onze bestudering van Zijn Woord, opdat we niet in verwarring en dwaling vervallen in onze pogingen om vast te stellen hoe sommige van Zijn beloften in vervulling gaan.

Besnijdenis – Een teken van Gods verbond

In Genesis 17:10-14 werden Gods instructies aan Abraham betreffende de besnijdenis gegeven als een “teken van het verbond” tussen hen. Paulus spreekt over de besnijdenis als een “teken” van het geloof dat Abraham reeds had getoond jegens God en zijn beloften, en voor allen die in dezelfde voetstappen van het geloof wandelen. Romeinen 4:11,12

In het Nieuwe Testament wordt de besnijdenis gebruikt om oprechtheid van hart en zuiverheid van doel te symboliseren. Het is vrijwel dezelfde gedachte als vervat in de uitspraak van de Heer aan Abraham dat hij ‘rechtvaardig’ moest zijn. Hoewel het geestelijke zaad van Abraham niet wordt opgeroepen om de letterlijke ritus van de besnijdenis te beoefenen, worden zij wel aangespoord om hun hart te besnijden en alle onzuiverheden van het vlees af te leggen. Paulus schreef: “De besnijdenis is die van het hart, in de geest, en z , niet in de letter; wiens lof niet van mensen is, maar van God.” “Gij zijt besneden met de besnijdenis die zonder handen geschiedt, door het afleggen van het lichaam der zonden des vleses door de besnijdenis van Christus.” Romeinen 2:29; Kolossenzen 2:11

Het is passend dat het teken van het allesomvattende verbond met Abraham de besnijdenis is. Wanneer we de uitleg in het Nieuwe Testament over de betekenis van de besnijdenis in ogenschouw nemen, betekent dit dat niemand de zegeningen zal ontvangen die onder het verbond met Abraham zijn beloofd, behalve op basis van zuiverheid van hart en motief voor de Heer en een

standvastig geloof in zijn beloften en de gerechtigheid van zijn wetten.

De naam van Sarai veranderd

Terugkomend op Genesis 17, onthult de Heer in de verzen 15 en 16 aan Abraham dat de naam van Sarai veranderd moest worden in Sara – wat ‘edelvrouw’ betekent, aangezien zij de moeder van koningen zou worden. Apostel Paulus legt uit waarom Sara door de Heer wordt beschouwd als de moeder van koningen, door te stellen dat dit komt omdat zij het verbond symboliseert waardoor het geestelijke zaad van Abraham wordt voortgebracht. Sara is dus de moeder van dezelfde koningen waarvan Abraham de symbolische vader is. Dit zijn de koningen die volgens Paulus “de kinderen van de belofte” zijn, die duizend jaar zullen regeren tot zegen van alle volken op aarde. Galaten 4:22-31

De belofte aan Isaak

Abraham had een groot geloof in de beloften van God, maar het was geen volmaakt geloof. Soms wankelde het, en een van die momenten staat beschreven in Genesis 17:17,18. Ondanks Sara's onvruchtbaarheid had Abraham het geloof om te geloven, toen God hem de belofte voor het eerst deed, dat zij hem een zoon zou baren, omdat zij toen nog veel jonger was. Nu was zij echter, naast haar onvruchtbaarheid, negentig jaar oud. Toen de Heer hem deze keer vertelde dat Sara een zoon zou baren, “viel Abraham op zijn aangezicht en lachte.” vers 17

De tekst geeft aan dat Abraham in zijn hart betwijfelde of zoiets zou kunnen gebeuren, en toen hij van de grond opstond, smeekte hij de Heer: "O,

dat Ismaël voor Uw aangezicht mocht leven!" De gedachte achter dit verzoek lijkt te zijn dat hij het beloofde nageslacht zou zijn. God verzekerde Abraham dat Ismaël zou leven en de vader van een groot volk zou worden; maar wat het beloofde zaad betrof, zou Sara een kind krijgen, zijn naam zou Isaak zijn, en hij zou de erfgenaam zijn van het verbond der belofte. verzen 18-21

Isaak zou „op deze vastgestelde tijd volgend jaar“ geboren worden, zo staat in vers 21. Dit was een tijdprofetie van groot belang voor Abraham. Hij had vele lange jaren gewacht tot God Zijn belofte van een nageslacht zou vervullen, maar al die tijd was er geen enkele aanwijzing gegeven – tot nu toe – hoe lang dat wachten nog zou duren. God heeft op dezelfde manier het geloof van het grootste deel van zijn volk op de proef gesteld door hen te laten wachten. De discipelen vroegen Jezus na zijn opstanding: "Zult Gij nu het koninkrijk aan Israël herstellen?" Jezus antwoordde: "Het is niet aan u om de tijden of de momenten te kennen, die de Vader in zijn eigen macht heeft gelegd." Handelingen 1:6,7

Vaak, wanneer de tijd nadert dat verwachte gebeurtenissen zullen plaatsvinden, onthult de Heer het geheim aan zijn dienaren. Noach werkte lange jaren aan de bouw van de ark, waarschijnlijk zonder een duidelijk idee te hebben wanneer de zondvloed zou komen, maar uiteindelijk zei de Heer: "Nog zeven dagen." (Genesis 7:4). Zo zei de Heer nu tegen Abraham: „Op deze vastgestelde tijd volgend jaar.“ Gezien wat Abraham in zijn hart dacht over de onwaarschijnlijkheid dat Sara hem een zoon zou baren, gaf de Heer hem deze duidelijke informatie wellicht om zijn geloof te versterken.

In de slotverzen van Genesis hoofdstuk 17 staat vermeld dat Abraham de instructies van de Heer betreffende de besnijdenis, het “teken van het verbond”, onmiddellijk gehoorzaamde. “Op diezelfde dag”, zo luidt het verslag, liet hij alle mannen in zijn huishouden besnijden, inclusief zichzelf en zijn zoon Ismaël (verzen 23-27). Er zijn veel aanwijzingen in de Schrift dat de Heer snelle gehoorzaamheid op prijs stelt. In het geval van Abraham zou zijn snelheid er ook op wijzen dat zijn geloof in Gods belofte met betrekking tot Sara was hersteld en dat hij elk detail met betrekking tot zijn aandeel in het verbond wilde uitvoeren.

God verschijnt aan Abraham

Mamre was een Amoriet die zich eerder bij Abraham had aangesloten toen hij zijn neef Lot redde (Genesis 14:13). In Genesis 18:1 betekent de uitdrukking "de vlakten van Mamre" kennelijk de vlakten die aan Mamre toebehoorden, want Abraham was slechts een vreemdeling in het land. Blijkbaar stond hij echter op vriendschappelijke voet met veel Kanaänieten, zoals Mamre en anderen.

"De Heer verscheen" aan Abraham, zo staat er in de tekst, maar later blijkt deze verschijning het bezoek te zijn van "drie mannen" die als boodschappers van de Heer dienden (vers 2). Deze manier van uitdrukken wordt in de Bijbel vrij vaak gebruikt () wanneer er wordt gesproken over de omgang van de Heer met mensen. Geen mens kon God zien en blijven leven (Exodus 33:20). Wanneer Hij echter Zijn boodschappers zendt, verwacht Hij dat degenen die zij bezoeken hen met waardigheid behandelen en de boodschap die zij brengen in overweging nemen.

Deze 'drie mannen' die Abraham bezochten, waren engelen – dat wil zeggen, geestelijke wezens – die zich hadden gematerialiseerd om vrijelijk met de aartsvader te kunnen spreken. In het Nieuwe Testament verwijst de apostel Paulus naar hen als zodanig en noemt hij impliciet Abrahams gastvrijheid als een voorbeeld dat navolging verdient. 'Vergeet niet gastvrij te zijn', schrijft hij, 'want daardoor hebben sommigen zonder het te weten engelen ontvangen.' Hebreeën 13:2

Abrahams gastvrijheid

We moeten ons in Abrahams positie verplaatsen om zijn grote verlangen te begrijpen om zijn onverwachte bezoekers zich thuis te laten voelen. Het was niet alsof hij aan een drukke stadsweg woonde waar dagelijks duizenden mensen voorbij kwamen. In plaats daarvan woonde hij op de 'vlaktes', en in een tent. Het is heel goed mogelijk dat er dagen voorbijgingen zonder dat er ook maar één vreemdeling langs zijn tent kwam. Hier waren er drie, en alles wees erop dat het mannen van aanzienlijk belang waren.

Zoals Abraham het zag, zou dit een bijzondere gebeurtenis worden, en hij wilde er zoveel mogelijk uit halen. Abraham was zelf een belangrijk man in dat deel van de wereld en was gewend om instructies te geven als hij iets gedaan wilde hebben. Hij gaf Sara opdracht om te helpen bij het bereiden van een maaltijd voor deze uitzonderlijke bezoekers. Hetzelfde geldt voor , de jonge man die hij opdroeg een jong kalf te slachten en klaar te maken voor de maaltijd. Genesis 18:6,7

Abraham toonde zich opgewonden over het bezoek van de drie mannen, want het verslag zegt dat hij "naar de kudde rende" en persoonlijk een kalf uitkoos waarvan hij wist dat het mals zou zijn om te eten. Bezoeken van de Heer via zijn geaccrediteerde boodschappers waren niet nieuw voor Abraham. Hoewel de apostel Paulus uitlegt dat hij 'zonder het te weten engelen heeft ontvangen', is het heel goed mogelijk dat hij deze drie mannen zag als iets meer dan zij zich gaven. In ieder geval toonde hij zich een vriendelijke en gastvrije gastheer, en Sara lijkt gewillig met hem te hebben meegewerkt.

De boodschap aan Sara

Abraham stond terwijl zijn gasten aten, en nam zo de rol van een dienaar op zich. (Genesis 18:8). Terwijl ze aten, vroegen de drie mannen naar de verblijfplaats van Sara. Hoewel Sara had geholpen met de bereiding van de maaltijd, had ze zich tot nu toe blijkbaar uit het zicht gehouden. Toen zei de woordvoerder van deze bezoekers tegen Abraham: "Ik zal zeker tot u terugkeren volgens de tijd van het leven; en zie, uw vrouw Sara zal een zoon krijgen." vers 10

Blijkbaar stond de tent niet ver van de plek waar de mannen aan het eten waren, want Sara hoorde deze aankondiging en 'lachte in zichzelf', of, zoals wij zouden zeggen, 'lachte in haar hart'. De engel wist echter dat zij had gelachen, en toen hij er later op doelde, ontkende Sara het, maar de engel zei: 'Nee, maar gij hebt gelachen.' verzen 12-15

"Is er iets te moeilijk voor de Heer?" Dit is de praktische les in dit verhaal voor ons. Dit is van groot belang met betrekking tot de uitvoering van het plan

van God. Misschien was een van de redenen waarom de Heer toestond dat Abraham en Sara zo oud werden voordat Isaak werd geboren, juist om aan te tonen dat Hij, en niet zij, verantwoordelijk was voor de vervulling van al Zijn beloften.

De hedendaagse kerk, en al eeuwenlang, heeft ten onrechte gedacht dat het welslagen van Gods doeleinden op aarde afhangt van de inspanningen van de mens. We mogen allemaal blij zijn dat dit niet zo is, en dat zijn plan om alle volken op aarde te zegenen door het nageslacht van Abraham zeker zal worden vervuld. Dat is zeker, ondanks alle omstandigheden die het tegendeel lijken te beweren. Het is een “hoop die wij hebben als een anker voor de ziel, zowel zeker als standvastig.” Hebreëën 6:19

God stelt Abraham op de proef

De Heer neemt zijn dienaren in vertrouwen over zaken die hen aangaan en die betrekking hebben op degenen in wie zij bijzonder geïnteresseerd zijn. In grote lijnen zou het door de waarheid verlichte volk van God geïnteresseerd moeten zijn in de hele mensheid. Zij zouden de geest van Abraham moeten hebben en enthousiasme moeten tonen voor het plan van God – het plan dat alle geslachten der aarde gezegend zullen worden door het zaad van Abraham.

De Heer had besloten Sodom te vernietigen vanwege de grove goddeloosheid van de stad. Hij maakte echter van de gelegenheid gebruik om te toetsen in hoeverre Abraham begaan was met de inwoners van de stad, en met name met zijn eigen verwanten – Lot en zijn gezin, die daar woonden.

"Zal ik voor Abraham verbergen," vroeg de Heer, "wat ik ga doen; aangezien Abraham zeker een groot en machtig volk zal worden, en alle volken van de aarde in hem gezegend zullen worden?" Genesis 18:17,18

In deze passage krijgen we een interessant voorbeeld te zien van hoe God rekening houdt met de mentale beperkingen van zijn dienaren, zodat zij zijn standpunt kunnen begrijpen. Om Gods uitspraak tegen Abraham te parafraseren: het impliceert dat Hij een bericht had gehoord dat de mensen van Sodom en Gomorra zeer goddeloos waren, en dat Hij daarom was neergedaald om het te onderzoeken. Als zij zo goddeloos waren als het bericht aangaf, zou Hij hen zeker vernietigen. In werkelijkheid hoefde de Schepper van het universum en God van hemel en aarde natuurlijk niet persoonlijk naar de aarde te komen om de informatie te verkrijgen die hij nodig had. Dit was gewoon zijn manier om op het begripsniveau van Abraham te spreken.

Abraham treedt op als bemiddelaar

Abraham begreep kennelijk dat de Heer de mogelijke vernietiging van Sodom en Gomorra in gedachten had. Hij smeekte de Heer vurig om de stad te redden, vooral als er maar een paar rechtvaardige zielen in zouden blijken te zijn. Abraham vroeg eerst of de stad gespaard zou blijven als er vijftig rechtvaardige zielen zouden worden gevonden. Toen hij het aantal bleef verlagen, is het mogelijk dat hij Lot en zijn familie in gedachten had. Genesis 18:23-32

De Heer toonde zowel zijn geduld met Abraham als zijn bereidheid om genade te betonen door aan zijn smeekbede tegemoet te komen, zelfs terwijl hij het aantal steeds verder verlaagde. Uiteindelijk bleken er niet eens de vereiste tien rechtvaardigen te zijn, dus werden de steden vernietigd. Genesis 19:24,25

Dit brengt een belangrijk punt naar voren in het licht van Gods belofte om alle volken van de aarde te zegenen. Jezus geeft aan dat er geen poging werd ondernomen om de bekeerling van Sodom en Gomorra te bewerkstelligen. Als dat wel het geval was geweest, zo legde Jezus uit, zouden ze zijn blijven bestaan en niet vernietigd zijn. (Matteüs 11:23,24). Het belangrijkste is echter dat Jezus ook uitlegde dat zij in de periode van de oordeelsdag in het koninkrijk de kans zullen krijgen om zich te bekeren, hun leven te beteren en het leven te verkrijgen. Zo zien we een duidelijk voorbeeld van het feit dat zij, samen met de rest van de wereld, in gedachten zullen worden gehouden, in overeenstemming met de belofte aan Abraham dat door zijn nageslacht alle families van de aarde gezegend zullen worden. Wat kijken we uit naar de spoedige vervulling van deze en alle andere beloften van God aan zijn menselijke schepping!